

SOLEMNITAT DE SANT FRANCESC COLL I GUITART
EN EL BICENTENARI DEL SEU NAIXEMENT I DEL SEU BAPTISME

Homilia pronunciada a Gombren el dia 19 de maig del 2012

«Que no s'apagui la seva llum», aquest és lema del bicentenari del naixement i del baptisme de sant Francesc Coll, que estem vivint en aquest any de gràcia de Déu. L'acte principal del bicentenari l'estem celebrant ara, en aquesta eucaristia d'acció de gràcies, a Gombren, el poble natal de sant Francesc Coll, en la casa on va néixer i en el temple parroquial on va rebre les aigües del baptisme junt amb les paraules de la salvació: «Francesc, Josep, Miquel, jo et batejo en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. », i on tantes vegades va celebrar els misteris de la fe amb els seus familiars.

El lloc, les paraules i la celebració de l'eucaristia en la mateixa fe en la qual va ser batejat el Pare Coll són per a tots nosaltres una benedicció de Déu. El Senyor ens ha concedit la gràcia de celebrar a glòria seva la solemnitat de sant Francesc Coll i Guitart, en acció de gràcies per la llum que d'ell hem rebut tots nosaltres i amb el desig, fet pregària, que la seva llum no s'apagui mai en els nostres cors.

Habéis venido, hermanas Dominicas de la Anunciata, de muchos lugares para celebrar con gozo, en este día tan especial y en este lugar tan entrañable, los doscientos años del nacimiento y del bautismo de vuestro Padre Fundador. Os saludo cordialmente a todas vosotras en comunión fraternal, como obispo de esta diócesis de Vic que vio nacer y morir, gozar y sufrir, amar y servir, predicar y celebrar, fundar y orar a uno de sus grandes hijos: san Francisco Coll. Saludo a la Priora General y a su Consejo, a la Priora provincial de Barcelona, a la priora y hermanas de la comunidad de Gombren y a todas las hermanas. Sé que lleváis en vuestro corazón a vuestras comunidades, vuestros colegios, vuestras obras de apostolado y servicio, con sus gozos y esperanzas, tristezas y angustias. Todo esto lo acogemos en nuestra oración en este día de acción de gracias y en este lugar de bendición y santidad, donde san Francisco Coll, vuestro padre y fundador, vio la luz de este mundo y donde recibió la luz de la fe y de la vida de hijo de Dios en el seno de la Iglesia católica.

El fet del naixement i el baptisme d'un sant en aquesta terra beneïda de Déu ens parla a tots nosaltres de la grandesa de la fe cristiana, capaç d'engendrar vida plena en el cor del qui es deixa afaïçonar per la gràcia de Déu. L'Esperit Sant és vessat en el cor del qui rep el baptisme i, aquest mateix Esperit, s'hi rep amb més plenitud en el sagrament de la confirmació amb el seu segell i els seus set dons que porten el cristià a ser testimoni de Crist en l'Església i en el món. Aquest mateix Esperit Sant, que rebé sant Francesc Coll, és el que tots nosaltres hem rebut – i rebem contínuament- per mitjà dels sagraments de l'Església.

Sant Francesc Coll va rebre en el baptisme el do gratuït i sempre immerescut de la filiació divina, de la configuració amb Crist, per mitjà de l'Esperit Sant, el primer i fonamental do que Crist ens ha aconseguit amb la seva mort i resurrecció. L'Esperit Sant és el qui obra en el cor del creient tots els dons que al llarg de la seva vida rebrà per a santificació seva i per a la construcció de l'Església i la presència del Regne de Déu enmig del món.

Sant Francesc Coll va ser fidel en l'escolta i en l'obediència de l'Esperit Sant en el seu cor. Aquest Esperit l'anava portant pels camins de la llibertat i del lliurament generós a Déu i als seus germans. I aquest seu camí no fou pas fàcil, sense entrebancs, ni dificultats, sinó que fou fet de proves i dificultats; però sempre amb la fidelitat de la confiança en Déu que no permet mai que siguem provats més enllà de les nostres forces i que, sempre i en tot moment, ens dona les gràcies puntuals i necessàries per a viure en la llibertat dels fills de Déu.

Sant Francesc Coll va viure en la pròpia carn la pèrdua del pare en la tendra infància i de la mare en la primera joventut. Va saber ser fidel, en la seva infància i joventut i en temps difícils, a la seva vocació a esdevenir sacerdot i, després, a la crida de Déu a ser dominic. Amb docilitat va deixar-se fer en l'obediència i la humilitat a l'estat de religió dominicà al qual era cridat. Va experimentar la duresa i la desraó d'una exclaustació que el va privar per sempre de viure en comunitat la vocació de dominic, a la qual, però, mai no va renunciar. Va excloure del seu cor la venjança i l'odi, restant en aquesta terra i donant-se als altres. Va esdevenir sacerdot en temps de lluites fraternals i crides a la violència, essent predicador d'amor i de pau. Va sentir la urgència d'anar per tot arreu, essent missioner i evangelitzador, pobre i a peu pels camins de Catalunya, essent transmissor de la fe i sembrador d'esperança. En el seu cor ple de l'Esperit Sant va deixar madurar l'obra de Déu per a continuar conreant les llavors de l'evangeli, sembrades en la missió, en el cor dels infants i joves, i va fundar la Congregació de les Dominiques de l'Anunciata, malgrat les contrarietat i dificultats. En la prova del dolor i del sofriment, en el moment de deixar-ho tot en mans de Déu, va mantenir l'amor i la confiança en el Senyor del món i de la història, veritable senyor de la seva vida i de la seva obra. En la soledat del moment de la mort, propi de tota persona que s'ha de deixar en mans de Déu, va saber morir com sempre va ensenyar, dient : «Jesús meu, us estimo», per anar al «cel» esperat i desitjat per ell, per anar al trobament de l'amor de la seva ànima, pel qual sempre havia lluitat amb el desig de portar-lo al cor de tots els homes.

Amb poques paraules, com les pertoca dir en aquest moment, no es pot expressar del tot la grandesa de la vida del qui en seixanta-tres anys va viure una cursa de fidelitat en fidelitat, de victòria en victòria. Solament vull afegir que semblava com si el maligne volgués posar dificultats perquè el seu cor no fos tot del Senyor, però en sant Francesc Coll la dificultat es convertia, per la gràcia de Déu i la seva resposta fidel i generosa, en ocasió de creixement en santedat i en donació als seus germans, en llum i foc d'amor a Déu que es contagiava, s'encenia en els cors dels qui trobava en el camí.

Germans estimats, la santedat no és una qüestió llunyana i pròpia d'altres temps i d'altres llocs i d'altres persones. La proximitat en el temps i en els llocs de sant Francesc Coll ens parla a tots nosaltres de la crida, sense cap excusa, a viure en la santedat pròpia dels fills de Déu. La santedat és primerament i fonamentalment un do, l'obra de l'Esperit Sant en els nostres cors. En raó del nostre baptisme i de tots els sagraments que rebem, som sants, participem en les coses santes que ens fan sants. Solament ens resta a nosaltres acollir el do de la santedat en la fidelitat del qui sabem que no ens deixarà mai sense la gràcia en la lluita per tal que siguem el que som, sants.

«Que no se apague su luz», reza el lema del bicentenario del nacimiento y el bautismo de san Francisco Coll. ¿No es ciertamente este lema una llamada a vivir la santidad para todos nosotros, hijos de la misma Iglesia, partícipes del mismo bautismo, hermanos en el sacerdocio, hijas de la congregación que nació en el corazón de un santo? Él ha sido, es y será siempre luz para toda la Iglesia, porque ve cara a cara a Dios, que es luz y en quien no hay tiniebla alguna (cf. 1Jn 1,5). Él ha sido, es y será luz siempre por la santidad de su vida, por su persona, sus obras, sus palabras. Él ha sido, es y será luz y fuego para quien se acerque a él en la comunión de los santos, porque la luz enciende otra luz, un fuego otro fuego.

A todos nosotros, «herederos» suyos de esta luz y este fuego nos toca dejarnos iluminar y encender por el mismo Espíritu Santo que encendió y iluminó su corazón. A nosotros nos toca ser los santos y santas del siglo XXI que nuestra Iglesia y nuestro mundo necesita. No valen las excusas de los tiempos difíciles, ni de las excusas fáciles de disfrazar

los retos nuevos con acomodaciones al espíritu del mundo, que huye de la cruz, del amor y de la verdad.

La santidad propia de todo hijo e hija de Dios nos pide, como a san Francisco Coll, que seamos hombres y mujeres de oración, de encuentro personal, sincero y intenso cada día con el Dios vivo y verdadero, manifestado en plenitud en su Hijo Jesucristo. Como decía él: «Sin oración no hay luz». Hombres y mujeres, llenos de amor a Dios y a los hermanos en su corazón, con la humildad de saber y vivir que el amor es don recibido de Dios, que es amor; que la fuente del amor verdadero no somos nosotros mismos, sino Dios; que el amor no se puede separar nunca de la verdad, ni la verdad del amor. Hombres y mujeres, humildes que quieren vivir de la sola gracia de Dios y que quieren vivir sabiendo que todo es don y todo es gracia. Como decía él: «La verdadera humildad no está en palabras, ni en cosas exteriores, sino en lo íntimo del corazón, en un sentir bajo de sí mismo, en tenerse en poco y en desear ser tenido de los otros en baja reputación, y esto que nazca de un profundo conocimiento de sí mismo. »

Germans i germanes, sant Francesc Coll, la seva persona, la seva vida, les seves obres tenen de nou plena actualitat per a nosaltres. En aquest moment en què l'Església i la mateixa societat ens demanen una nova evangelització per a complir l'encàrrec de Jesús de predicar l'evangeli a tota criatura i per a tornar a retrobar l'arrel i els fonaments d'una cultura que erròniament vol tenir els valors cristians oblidant quina és la seva font; en aquest moment concret de nova evangelització, d'un nou anunci de l'evangeli, en els nostres pobles i ciutats, en els nostres col·legis i parròquies, en les nostres famílies i entre els nostres amics, l'exemple i el testimoni de sant Francesc Coll pren nova llum. Ell va saber escoltar el cor de Déu que vol la salvació, la vida plena, per a tots els homes; i va saber escoltar el clam dels homes i dones, infants i joves que tenen set de Déu en el més pregon del seu cor. Ell es va donar del tot a la tasca evangelitzadora. I nosaltres, ¿farem oïdes sordes a aquesta crida, al testimoni, a la llum i el foc, que ens porta de nou sant Francesc Coll? Certament que no ho podem fer, ni per nosaltres ni pels qui esperen el nostre testimoni evangelitzador. La nostra fe i la nostra caritat envers els germans ens demana de ser els nous evangelitzadors, els qui amb la paraula explícita i la vida santa, tenen la missió de portar Crist al cor dels nostres coetanis, l'únic en el qual el cor de tota persona troba el repòs que tant desitja, l'únic que és el camí, la veritat i la vida.

Ens torna a ensenyar sant Francesc Coll. «La caritat ben ordenada comença per un mateix, és a dir, que heu de mirar i atendre amb tota sol·licitud a la vostra santificació... Un foc encén un altre foc, una llum, una altra llum; així passa també en les coses espirituals: per a ensenyar a d'altres la humilitat, cal ser humil; per a ensenyar la caritat, cal que la practiqui primerament el qui l'ha d'ensenyar. “L'ensenyament per documents i preceptes es un camí molt llarg; però amb l'exemple és molt breu i eficaç el camí”, diu Sèneca.... Així ho heu de fer vosaltres (estimades germanes): viure santament en tot temps i en tot lloc.»

Sant Francesc Coll i Guitart, fill de Gombrèn, seminarista de Vic, novici i profès dominic, vicari d'Artés i de Moià, missioner per tot Catalunya, fundador de les Dominiques de l'Anunciata, apòstol del Rosari, sigueu intercessor davant Déu perquè la llum que de vós hem rebut, la llum de Crist, no s'apagui mai en el nostre cor i el puguem encendre en el cor dels nostres germans.

Santa Maria, Verge de l'Anunciata, Mare de Déu de Montgrony i del Roser pregueu per nosaltres, pobres pecadors, perquè amb la força de l'Esperit Sant i a imitació de Sant Francesc Coll, donem cada dia el nostre sí generós i confiat a la voluntat de Déu, perquè Crist neixi en el nostre cor i en el cor del nostres germans. Amén.